

[Mimi Jakobsen]

boglig viden i de praktiske uddannelser. Men hvad er det, man gør? Man får simpelt hen de to uddannelseslinjer til at ligne hinanden så meget, at det på et eller andet tidspunkt vil være ganske naturligt at sammenlægge dem. Det er da klart, for de kommer til at indeholde stort set det samme. Ydermere bliver der nævnt en bestemt kerne af fag, som skal gå igen, og det er selvfølgelig ikke uventet. Spørgsmålet om en øget evne til medleven og medbestemmelse i et demokratisk samfund kender vi: det er jo gode toner fra folkeskolen, som nu er trukket op, og det er naturligvis heller ikke noget, der frister CD over evne.

Må jeg til sidst sige, at jeg med dette forslag fornemmer, at målet for disse uddannelser desværre ikke bliver, at den enkelte dygtiggør sig mest muligt i det, vedkommende interesserer sig for, men at målet i højere grad er, at alle skal interessere sig for lidt af hvert. Det mener vi ikke fra CDs side bør være målsætningen, og derfor kan vi altså ikke være enige med ministeren i hendes opfattelse af, hvordan denne ligeværdighed skabes. Vi ønsker at skabe to forskellige slags uddannelser, men med den ligeværdighed, at der begge steder stilles nogle relevante, gerne høje krav, som får eleverne til at føle, at det kræver noget at være med her, og vi er ligeværdige, for så vidt som at det, vi lærer her, var der såmænd nok ikke nogen af de andre, der kunne klare. Det tror jeg ikke er nogen dårlig indstilling at have. Det gælder ikke hovmod, men jeg føler, at forslaget er præget af, at det nok ikke er finere med bøger, men alligevel!

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg har bedt om ordet for at give en enkelt kommentar, mens vi endnu har fru Mimi Jakobsens indlæg i frisk erindring, og den går specielt på begrundelsen for fremsættelsen af centrum-demokraternes beslutningsforslag, som jeg på grund af tidnød måtte sige at jeg måtte afvise. Men på ét punkt vil jeg gerne lige holde fast. Fru Mimi Jakobsen og centrum-demokraterne siger, at der er mistillid til folkeskolens afgangsprøver. Det er jeg ikke enig i, men det er naturligvis et skøn, og dér kan vi have hver vores synspunkt. Men det er mere væsentligt, synes jeg,

at få sagt, at der ikke er belæg for at sige sådan. Vi har først i år gennemført et fuldt prøveforløb, og jeg mener, at vi skal give systemet, den eksamensform og den prøveform, vi har, en chance, der rækker længere ud end blot at gennemføre ét eneste forløb, for derefter at sige, at det ikke duer. Det var begrundelsen for at sige, at vi ikke kunne støtte centrum-demokraternes beslutningsforslag.

Men når jeg nu er her, må jeg så sige, at den anden del af forslaget, nemlig at gøre gymnasiet til et 4-årigt gymnasium, med de tanker, der i øvrigt er indbookede i forslaget, synes jeg er ganske spændende, men må alligevel sige, at tiden vel ikke er til lige netop at styrke de teoretiske uddannelser – det vil nemlig også koste at hæfte et år mere på – men selve tanken er ikke ganske uspændende.

Første næstformand (Enggaard):

Ordføreren for forslagsstillerne vedrørende beslutningsforslag nr. B 64, hr. Bertel Haarder, har ordet.

Bertel Haarder (V):

Jeg vil takke for den overvejende positive modtagelse, der har været. Det lover godt for de forhandlinger, vi skal have. Jeg vil også gerne takke for de venlige toner, der har lydt fra ministeren og fra den socialdemokratiske ordfører. Jeg gad vide, om ikke den venlige tone ud over altså at udspringe af venlighed også kunne udspringe af dårlig samvittighed. Jeg har i hvert fald ikke tænkt mig at prøve at lette den dårlige samvittighed hos socialdemokratiet, for det, vi står over for her, er simpelt hen den mudderpøl af unladelses-synder og pengegriseri, som fem års socialdemokratisk uddannelsespolitik har sænket os ned i.

Hvis ikke man vil tro på, hvad jeg siger, skal man bare høre, hvad finansministeren har fået sine embedsmænd til at skrive i denne rapport om de fortsatte skoleuddannelser. Her er synderegisteret virkelig udmalet, så ingen kan misforstå det. Her kan man se, hvordan svage ministre har ladet særinteresser oppuste kravene hver på deres sted med det resultat, at unge mennesker i håb om at skaffe sig så mange point som muligt stormer ind i gymnasiet, optager to uddannelsesplad-